



US19018057

Potvrzení o doručení dokumentu

Organizace: Ústavní soud

ÚSTAVNÍ SOUD	
Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo dne:	13 -03- 2019 4
Vyřizuje:	1+1 krát Přílohy:

Základní údaje

Číslo podání: US CKDP 0003815/19

Odesílatel: Hanslik Erwin, Dr. iur. - Hanslik Erwin, Dr.iur., advokát

Věc: Dr. Hanslik - doplnění, přílohy k III. ÚS 2130/17

Doručeno: 13. 3. 2019 16:42:04

K Rukám:

Předchází

ID zprávy: DZ-79512

Do vlastních rukou: Ne

Email/DS: zr7hkwq

Spisová značka:

SP. Zn. Odesílatele: 51.084.01

Seznam validací

Výsledek	Soubor	Subjekt certifikátu	Vystavitel
Příloha je validní	27.-Potvrzení-švýcarské-ambasády-v-Praze-ze-dne-22.12.1945.pdf		
Neobsahuje žádné podpisy	27.-Potvrzení-švýcarské-ambasády-v-Praze-ze-dne-22.12.1945.pdf		
Příloha je validní	32.-Výslech-Dr.-Františka-Svobody-ohledně-národní-bezpečnosti-Zústavitel....pdf		
Neobsahuje žádné podpisy	32.-Výslech-Dr.-Františka-Svobody-ohledně-národní-bezpečnosti-Zústavitel....pdf		
Příloha je validní	190313-FLS-Doplnění-shrnutí-ústavní-stížnosti-II.PDF		
Neobsahuje žádné podpisy	190313-FLS-Doplnění-shrnutí-ústavní-stížnosti-II.PDF		
Příloha je validní	33.--Zpráva-ONV-Olomouc-o-chování-Zústavitele-vůči--okupačním-úřadům-po-....pdf		
Neobsahuje žádné podpisy	33.--Zpráva-ONV-Olomouc-o-chování-Zústavitele-vůči--okupačním-úřadům-po-		

	pdf		
Podpis je platný	contentMessage.zfo	SERIALNUMBER=S91490, CN=Informační systém datových schránek - produkční prostředí, O=Ministerstvo vnitra České republiky [IČ 00007064], OID.2.5.4.97=NTRCZ-00007064, C=CZ	CN=PostSignum Qualified CA 2, O="Česká pošta, s.p. [IČ 47114983]", C=CZ

Ústavní soud České republiky
Joštova 8
660 83 Brno

- DO DATOVÉ SCHRÁNKY -
- ID DS: z2tadw5 -

ÚSTAVNÍ SOUD	
Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo dne:	13 -03- 2019
4	
krát Přílohy:	
Vyřizuje:	

Ke sp.zn. III. ÚS 2130/17

51.084.01

U Prašné brány 1
CZ-110 00 Praha 1

Tel. +420 224 81 92 16
Fax +420 224 81 92 17
praha@taylorwessing.com

Seznam partnerů na:
www.taylorwessing.com

Dr. Erwin Hanslik MRICS
Partner
e.hanslik@taylorwessing.com

Praha, 13.03.2019

Stěžovatel

FÜRST VON LIECHTENSTEIN STIFTUNG, reg. č. FL-0001,030.270-0,
se sídlem Bergstrasse 5, 9490 Vaduz, Knížectví Lichtenštejnsko

právně zast.:

Dr. Erwinem Hanslikem MRICS, ev. č.: 08879, advokátem advokátní
kanceláře **TaylorWessing e|n|w|c advokáti v. o. s.**, se sídlem U Prašné
brány 1, 110 00 Praha

Účastníci:

Nejvyšší soud České republiky, se sídlem Burešova 20, 657 37 Brno

Krajský soud v Praze, se sídlem Nám. Kinských 5, 150 75 Praha 5

Okresní soud Praha-východ, se sídlem Na Poříčí 20/1044, 112 97 Praha 1

Vedlejší účastníci:

**Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech
majetkových**, se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2,
Územní pracoviště Střední Čechy, nám. Republiky 3, 110 00 Praha 1 (dále
také jen „**Žalobce**“)

Lesy České republiky s. p., se sídlem Přemyslova 1106/19, Nový Hradec
Králové, 500 08 Hradec Králové, IČ: 42196451, zapsaný v OR vedeném
Krajským soudem v Hradci Králové AXII, vložka 540

Doplnění shrnutí ústavní stížnosti

ŠESTKRÁT

TaylorWessing e|n|w|c advokáti v.o.s.

Obchodní rejstřík Praha
Odd. A, vl. 26136

IČO: 25689037
DIČ: CZ25689037

Europe > Middle East > Asia

Předchází

I.

Shrnutí tohoto podání

Stěžovatel tímto doplňuje shrnutí ústavní stížnosti, podané Ústavnímu soudu dne 10. července 2017, a podání ze dne 14. března 2018.

Není-li dále uvedeno jinak, jsou pro přehlednost v tomto doplnění shrnutí ústavní stížnosti použity pojmy, definované shodně jako v předchozích podáních.

Stěžovatel v tomto podání za prvé blíže rozvádí svoji právní argumentaci týkající se jeho postavení jako orgánu cizího státu. Stěžovatel v ještě větším stupni detailu popisuje, že jako takový požíval a požívá jak imunity jurisdikční, tak imunity exekuční. Nemohlo a nemůže být tudíž činěno opatření státní moci, která by uvalovala národní správu státu na jeho majetek nebo ho konfiskovala nebo jakýmkoliv jiným způsobem zasahovala do jeho Majetku.

Za druhé, Stěžovatel blíže specifikuje některé aspekty svoji právní argumentaci v rovině mezinárodního práva, zaměřujíc se zejména na mezinárodně právní závazky České republiky, jejich porušení a vznik sekundárních mezinárodně právních povinností v důsledku těchto porušení, včetně povinnosti restitutio in integrum. V tomto ohledu Stěžovatel blíže odkazuje na závazek československé vlády z počátku 90. let 20. století, které československá vláda zaslala vládě Lichtenštejnského knížectví a ve kterém se uvedená vláda prostřednictvím ministra zahraničních věcí zavázala spor, jehož je předmětné řízení součástí, řešit jednáním.

Za třetí, Stěžovatel blíže rozvádí svoji námitku přímé diskriminace na základě etnického původu. Jak Stěžovatel nastínil ve svých předchozích podáních, tuto diskriminaci spatřuje v jednání Úřadu, který v roce 2014 ze své vlastní iniciativy podal na Stěžovatele občansko právní žalobu na určení vlastnictví na základě tvrzení o Stěžovatelově údajné národnosti (přičemž tuto národnost Úřad Stěžovatelovi stanovil proti vůli Stěžovatele). Jako právní důvod k podání žaloby a zahájení soudního sporu v roce 2014 Úřad použil přímo diskriminační ustanovení dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. ("Dekret"). Obecné soudy rozhodující ve věci navíc tento postup Úřadu aprobovaly, jeho tvrzení převzaly a uvedené diskriminační ustanovení Dekretu v letech 2014 – 2016 v řízení zahájeném Úřadem aplikovaly. Stěžovatel blíže objasňuje, že v dnešní době je takovýto postup Úřadu a uvedených soudů zcela bezprecedentní, a to vzhledem k tomu, že zákaz přímé diskriminace na základě národnosti je dlouhodobě jedním z pilířů mezinárodně právní ochrany lidských práv (Úmluvy, Úmluvy OSN o zamezení všech podob rasové diskriminace, Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a dalších) i českého práva (Listiny). Tento ojedinělý zásah České republiky do Stěžovatelova postavení v katastru nemovitostí zapsaného vlastníka Majetku je proto nutno považovat za protiprávní a stížností napadená rozhodnutí obecných soudů by proto měla být zrušena.

Konečně toto Stěžovatelovo vyjádření dále rozvádí argumentaci o nepřipadnosti aplikace stanoviska pléna Ústavního soudu sp. zn. ÚS Pl. 21/05 („Stanovisko“) obecnými soudy na předmětnou věc. Stěžovatel dále rozvíjí důvody, pro které nesprávné použití závěrů Stanoviska porušilo v předmětném řízení zásadu rovnosti zbraní a právo na přístup k soudu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, čl. 36 odst. 1 Listiny a procesní složku práva na majetek chráněného čl. 1 Protokolu č. 1.

A. Úvod

1. Stěžovatel¹ tímto ve větším detailu rozvíjí níže uvedené části své ústavní stížnosti podané Ústavnímu soudu dne 10.07.2017 („**Ústavní stížnost**“) a podání ze dne 14.3.2018 („**Shrnutí**“).
2. Stěžovatel připomíná, že do roku 2016 byl v katastru nemovitostí zapsán jako vlastník pozemků o výměře 650 hektarů v blízkosti obce Říčany, které jsou blíže určeny v rozsudcích obecných soudů, napadených Ústavní stížností (dále jen „**Majetek**“ nebo také „**Nemovitosti**“). Byv vlastníkem Majetku po staletí, Stěžovatel byl nepřetržitě, též od roku 1989 až do zahájení předmětného řízení uznáván a potvrzován jako vlastník Majetku rozličnými orgány České republiky² včetně soudů a příslušných správních úřadů.
3. V roce 2014 Česká republika (dále také „**ČR**“), jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových („**Úřad**“)³, podala proti Stěžovateli žalobu na určení vlastnického práva („**Žaloba**“) s cílem zbavit Stěžovatele jeho postavení potvrzeného a uznávaného vlastníka Majetku zapsaného v katastru nemovitostí.
4. Mezi roky 2014 až 2017 vyhověly české obecné soudy Žalobě České republiky. V roce 2016 katastrální úřad, vázán rozsudky těchto soudů, vymazal Stěžovatele z katastru nemovitostí jako vlastníka Majetku a nově na jeho místo zapsal Českou republiku.
5. Jak bylo vysvětleno v předchozích podáních Ústavnímu soudu, Stěžovatel tak byl zbaven postavení vlastníka Nemovitostí, zapsaného v katastru nemovitostí a uznávaného a potvrzovaného orgány České republiky, na základě použití Dekretu – zákona přijatého před více než sedmdesáti lety – Úřadem a výše zmíněnými soudy.
6. Uvedené soudy Dekret překvapivě aplikovaly z podnětu samotné České republiky (Úřadu), jednající zcela z vlastní iniciativy. Byla to Česká republika, kdo Stěžovatele zažaloval u obecných soudů a pořadem občanského práva se domáhal, aby byl Stěžovatel zbaven svého postavení v katastru zapsaného, státem potvrzeného a státem uznávaného vlastníka Majetku, a to na základě tvrzení, že Stěžovatel je německé národnosti a Majetek byl v roce 1945 zkonfiskován.

B. Stěžovatel požívá výsad a imunit cizího státu

7. K argumentaci žalující ČR a k názoru obecných soudů, že předmětný Majetek byl konfiskován v roce 1945, Stěžovatel ve své ústavní stížnosti uvedl, že Majetek nemohl být

¹ Pro účely tohoto podání je jako „Stěžovatel“ označena FÜRST VON LIECHTENSTEIN STIFTUNG a/nebo její právní předchůdce Jeho Jasnost Franz Josef II., vládnoucí kníže z Lichtenštejnska, a/nebo Jeho Jasnost Hans Adam II., vládnoucí princ Lichtenštejnska. Jeho Jasnost Franz Josef II., princ Lichtenštejnska je zde označován také jako „Zůstavitel“.

² Pojem „Česká republika“ v tomto podání označuje také Českou a Slovenskou Federativní republiku, Československou socialistickou republiku a Československou republiku.

³ Pojmy „ČR“ a „Žalobce“ jsou v tomto podání používány zaměnitelně, pokud není uvedeno jinak.

zabrán, a tím méně konfiskován, jelikož Stěžovatel požíval a požívá výsad a imunit hlavy státu.

8. Stěžovatel se stal, jak už bylo ve stížnosti uvedeno, rozhodnutím Knížecího zemského soudu ve Vaduzu sp. zn. A5/90 ze dne 13. listopadu 1989 univerzálním dědicem Františka Josefa II., hlavy státu vládnoucí v roce 1945 (dále „**Kníže**“). Jako takový, a ve vazbě na čl. 12 odst. 4 a 7 Rodového zákona Knížecího domu Lichtenštejnského z 26. října 1993, který v souladu s čl. 3 Ústavy knížectví Lichtenštejnského z roku 1921 ve znění z roku 2003 je součástí právního řádu knížectví Lichtenštejnského, požívá Stěžovatel výsad a imunit cizího státu.
9. Stěžovatel je dle výše uvedené právní úpravy právní osobou, zvláště vyčleněnou s vázaným jménem, jehož správa a užívání náleží výlučně hlavě lichtenštejnského knížecího domu a z tohoto titulu hlavě státu Lichtenštejnského knížectví. Stěžovatel mimo jiné zajišťuje výkon ústavní funkce hlavy státu knížetem z Lichtenštejnu tak, že nese veškeré náklady související s výkonem této ústavní funkce, protože tyto náklady nejsou hrazeny z daňových výnosů knížectví.
10. Právní názor, že Majetek byl zkonfiskován, nemá podle Stěžovatele oporu v právu.
11. Kníže jakožto hlava cizího státu požíval na území Žalobce privilegií a imunit dle mezinárodního práva. Tato privilegia a imunity obsahují mj. imunitu jurisdikční a imunitu exekuční hlavy státu, které mj. chrání Knížete a jeho majetek.
12. Exekuční imunita hlavy státu v mezinárodním právu se vyvinula z doktríny vnitrostátních právních systémů, v jejichž rámci byla hlava státu a její majetek nedotknutelný a byl vyňat z jakékoliv pravomoci. Proto byla také imunita hlavy státu v rozhodném časovém období pro předmětnou věc považována z mezinárodněprávního hlediska za imunitu absolutní. Absolutní imunita chránila hlavu cizího státu a její majetek proti jakémukoli zásahu, opatření či omezení jeho svobody, bezpečnosti a jmění.⁴ Tato imunita hlavy státu představovala nedílnou součást základních zásad mezinárodního práva, především zásady suverenity, zásady suverénní rovnosti států, zásady zachování důstojnosti států, zásady reciprocity a zásady vzájemné spolupráce a respektu.
13. Mezinárodněprávní praxe, mezinárodní obyčejové právo a mezinárodněprávní právní nauka uznávaly absolutní povahu exekuční imunity hlavy státu až hluboko do druhé poloviny dvacátého století. Právo zemí bývalého socialistického bloku včetně Československa spočívalo na absolutním pojetí exekuční imunity hlavy státu dokonce až do změn, které započaly v letech 1989 – 1991.
14. Z uvedeného plyne, že žádný orgán ČR nebyl dle mezinárodního práva oprávněn jakkoliv zasáhnout do držby Nemovitostí Zůstavitelem, rušit držbu nebo se jinak fakticky zmocnit Majetku nebo jinak omezit výkon vlastnického práva Zůstavitele na Majetku či jinak do něj

⁴ Viz mj. rozsudek Nejvyššího soudu USA ve věci Schooner Exchange proti McFaddonovi a dalším, 11 U.S. (7 Cranch) 116 (1812); Rozsudek Korunní rady Spojeného království Chung Chi Cheung proti králi, [1939] AC 160, S.175, per Lord Atkins; Rozsudek ve věci De Haber proti portugalské královně (1851) 17 QB 171, S. 206-207; Rozhodnutí ve věci hannoverského krále proti vévodovi z Brunswiku (1844) 6 Beav. 1; (1848) 2 HLC 1; a navazující judikatura.

zasahovat, a to ani v případě, kdyby tak činil na základě vnitrostátního zákona nebo soudního či správního rozhodnutí.

15. Vzhledem k tomu, že Nemovitosti tvoří součást majetku, z jehož výnosů se v souladu s ústavou Lichtenštejnského knížectví hradí náklady na výkon ústavní funkce hlavy cizího suverénního státu, jsou Nemovitosti vyňaty z pravomoci (jurisdikční imunita) a z výkonu rozhodnutí (exekuční imunita) ČR a nepodléhají žádným zásahům, záborům, opatřením a omezením ze strany ČR. Uvedený druh imunity, který zajišťuje nedotknutelnost Nemovitostí, je součástí zásady suverénní rovnosti, která je jednou ze základních zásad mezinárodního práva⁵.
16. Bez ohledu na odpovědnost ČR v rovině práva mezinárodního Stěžovatel doplňuje, že promítnutí zásady imunity cizího státu a zejména imunity hlavy cizího státu představuje ve vnitrostátním právu mj. § 131 správního řádu (vládní nařízení č. 8/1928 Sb. z. a n.), podle něhož se vedla i konfiskační řízení podle Dekretu.
17. Posouzení zcela ojedinělých a svým významem mimořádně důležitých případů, ve kterých přicházelo v úvahu použití mezinárodního práva či konkrétně mezinárodněprávních výsad a imunit, tento předpis vyloučil z pravomoci národních výborů. Namísto nich tyto případy ze zákona musely posoudit příslušné orgány samotné vlády, tedy ministerstva zahraničí a ministerstva vnitra. Vzhledem k mimořádné právní složitosti tohoto typu případů a jejich citlivosti s možnými dalekosáhlými dopady v oblasti zahraničněpolitické, bezpečnostní, vojenské, hospodářské apod. nebylo myslitelné, aby tyto věci posuzovaly pouhé lokální okresní národní výbory, tedy místní správní orgány bez politické legitimacy a bez odpovídajícího úředního, právního a expertního zázemí.
18. Zjevná nemyslitelnost ponechání uvedených případů na posouzení místních národních výborů zřetelně vyvstane v předmětné věci. V ní mělo, dle tvrzení ČR, údajně dojít na základě posouzení úředníka okresního národního výboru v Olomouci, tj. jednoho ze 154 okresních národních výborů v zemi, ke konfiskaci významných nemovitostí, které byly dle pozemkového katastru ve vlastnictví hlavy cizího státu a které mj. sloužily k hrazení nákladů souvisejících s výkonem funkce hlavy státu Zůstavitelem.
19. Takovýto postup je ve světě, jehož ČR tehdy byla a dnes je součástí, zcela nevídaný a zjevně nicotný.
20. Nicotnost uvedeného postupu ČR navíc vyvstane ještě zřetelněji ve světle § 31 zákona č. 79/1896 ř. z., o řízení exekučním a zajišťovacím (exekuční řád) v tehdejší znění. Toto zákonné ustanovení výslovně upravovalo exekuční imunitu cizího státu ve smyslu mezinárodního práva a zakazovalo jakékoliv opatření zasahující do majetku cizích států v rozporu s mezinárodním právem. Vzhledem ke shora uvedeným imunitám má Stěžovatel za to, že jakékoliv opatření ČR, které jakkoliv rušilo držbu Nemovitostí Zůstavitelem je nicotné *ab initio*.

⁵ Viz např. B. J. Malenovský: Mezinárodní právo veřejné, obecná část. Doplněk, Brno 1997, str. 160.

21. Fyzické ovládnutí Nemovitostí ze strany ČR tak založilo její mezinárodněprávní odpovědnost.
22. Součástí uvedené odpovědnosti tvoří i povinnost České republiky zcela napravit následky uvedeného porušení. Povinnost nápravy spočívá v povinnosti restituce, tj. uvedení věci v původní stav, který existoval před porušením mezinárodního práva - viz, inter alia, čl. 35 článků o odpovědnosti států za mezinárodně protiprávní chování („Články“), které reflektují mezinárodní obyčejové právo (viz zpráva Komise OSN pro mezinárodní právo č. UN-GA-Doc A/56/10; zpráva obsahující též komentář k Článcům byla publikována v Ročence Komise OSN pro mezinárodní právo, 2001, svazek II, část druhá). Jinými slovy, ČR je dle mezinárodního práva povina vyklidit a předat Nemovitosti Stěžovateli.
23. Jak dokládají interní dokumenty orgánů ČR předložené Stěžovatelem v předmětném řízení, Česká republika si byla a je vědoma, že jakýkoliv zásah, omezení a opatření proti Majetku je v rozporu s mezinárodním právem.
24. V roce 1989, po pádu totalitního režimu, který odstranění uvedeného protiprávního stavu neumožňoval, zdůraznilo Lichtenštejnsko Československu, že očekává vyřešení všech otevřených otázek existujících mezi oběma zeměmi, včetně nápravy trvajících porušování mezinárodního práva ve vztahu ke knížeti z Lichtenštejnu a ostatním lichtenštejnským občanům. Lichtenštejnsko v této souvislosti oznámilo Československu, že považuje připravenost československé vlády vyřešit otevřené otázky vzájemných vztahů jednáním za předpoklad k udělení souhlasu Lichtenštejnska se vstupem Československa v roce 1989 do Rady Evropy, s uzavřením dohody o volném obchodu s Evropským sdružením volného obchodu a s partnerstvím v rámci procesu KBSE. Vzhledem k tomu, že československá vláda se prostřednictvím ministra zahraničních věcí dne 7. listopadu 1990⁶ skutečně zavázala všechny otevřené otázky mezi oběma státy vyřešit jednáním, rozhodlo se Lichtenštejnsko shora uvedeným polistopadovým zahraničněpolitickým cílům Československa nebránit a vyslovit pro ně nezbytný souhlas. Tento souhlas tak Lichtenštejnsko udělilo na základě očekávání, že Československo dostojí uvedenému závazku ze dne 7. listopadu 1990. To se však k dnešnímu dni nestalo.
25. Stěžovatel je ve světle uvedených skutečností přesvědčen, že ČR a Lesy České republiky, s. p. předmětné Nemovitosti fyzicky ovládají a užívají v rozporu s vlastnickým právem Stěžovatele.
26. Navíc se ČR snaží civilní určovací žalobou, kterou bylo zahájeno soudní řízení, jenž je napadeno předmětnou ústavní stížností, zbavit Stěžovatele právního postavení vlastníka Nemovitostí zapsaného v katastru nemovitostí (vedeného ČR) a potvrzeného pravomocnými a konečnými rozhodnutími soudních a správních orgánů ČR. K tomu, aby mohla uvedenou žalobu proti Stěžovateli podat, uchýlila se ČR k tomu, že ji postavila na aplikaci § 1 odst. 1

⁶ Dopis Ministra zahraničních věcí ČSFR, Jiřího Dienstbiera Hansi Brunhartovi, předsedovy vlády a ministru zahraničních věcí Lichtenštejnského knížectví ze dne 7. 11. 1990 tlumočícího vládě Lichtenštejnského knížectví stanovisko vlády ČSFR.

písm. a) Dekretu umožňujícího konfiskaci majetku. Konfiskace, tj. nucené odejmutí a zbavení vlastnického práva k majetku bez náhrady je tradičním právním opatřením trestní povahy.

27. Stěžovatel ovšem požíval a požívá výsad a imunity cizího státu, resp. hlavy cizího státu podle mezinárodního práva, a nemůže být proto proti němu vedeno soudní či správní řízení podle vnírostátního práva a před vnírostátními orgány jiného státu, ve kterém tento jiný stát vůči němu uplatňuje a aplikuje právní normy konfiskační povahy, jak tomu bylo v předmětném soudním řízení zahájeném ČR proti Stěžovateli v roce 2014 před obecnými soudy ČR.
28. Tím méně lze Stěžovatele podřítit opatřením povahy trestní ve smyslu čl. 7 odst. 1 Úmluvy, jak tomu bylo v předmětném soudním řízení zahájeném ČR v roce 2014, v důsledku něhož byl Stěžovatel zbaven registrovaného vlastnictví k Majetku. "*Rex non potest peccare*," zní jedna ze základních maxim mezinárodního práva upravujícího imunitu cizího státu, resp. hlavy cizího státu. Význam tohoto principu je dvojitý. Za prvé, cizí suverén nepodléhá pravomoci jiného státu a je nezávislý na moci jiného státu. A za druhé, cizí suverén není odpovědný z jakéhokoliv jednání.
29. Jinými slovy, neexistovala a neexistuje vnírostátní právní úprava, na jejímž základě by ČR byla oprávněna v souladu s mezinárodním právem postihnout Stěžovatele uložením trestu konfiskace jeho majetku. Obecné soudy ČR tak nebyly oprávněny vést soudní řízení, které proti Stěžovateli zahájila ČR svoji žalobou opírající se jako o právní důvod Dekretu, tedy vnírostátní konfiskační právní normy. Tím méně byly oprávněny žalobě vyhovět a aplikovat tuto konfiskační normu na Stěžovatele. Neboť takový postup je v rozporu se zásadou *nullum crimen, nulla poena sine lege* zakotvené mj. v čl. 7 odst. 1 Úmluvy.
30. Z uvedeného se dle názoru Stěžovatele podává, že ústavní stížností naříkané soudní řízení zahájené a rozhodnuté ČR proti Stěžovateli v roce 2014 bylo protiprávní a jako takové je v rozporu s čl. 1 Protokolu č. 1, čl. 6 odst. 1 Úmluvy a čl. 7 odst. 1 Úmluvy.

C. Porušení zásady spolupráce států, zásady svrchované rovnosti států a zásady nevměšování

31. Orgán České republiky jako žalobce, tj. Úřad, podniká systematické právní kroky proti Stěžovateli a jeho Majetku. Zahajuje proti Stěžovateli správní řízení u příslušných katastrálních úřadů prostřednictvím návrhů na výmaz Stěžovatele, případně Zůstavitele z katastru nemovitostí. Přitom usiluje o to, aby katastrální úřady místo Stěžovatele či Zůstavitele zapsaly vlastnické právo ve prospěch České republiky. Úřad přitom neopírá své návrhy o listiny, které jsou ke vkladu vlastnického práva ve prospěch ČR vyžadovány katastrálním zákonem, a nenaplnuje tak zákonné podmínky pro vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí k Nemovitostem, které dle katastru nemovitostí vlastní Stěžovatel.
32. Když katastrální úřady návrhy Úřadu zamítnou, podává proti nim Úřad žalobu ve správním řízení s cílem vymazat Stěžovatele či Zůstavitele z Katastru nemovitostí.

33. Alternativně Úřad žaluje přímo Stěžovatele u civilních soudů a požaduje, aby soudy určily, že Česká republika je vlastníkem nemovitostí, jejichž řádně zapsaným vlastníkem v Katastru nemovitostí je Stěžovatel, příp. Zůstavitel.
34. Znepokojení Lichtenštejnského knížectví⁷ nevzbuzují jenom výše popsané právní kroky České republiky, ale i způsob, jakým jsou uskutečňovány.
35. Česká republika, která jedná prostřednictvím Úřadu, se snaží výše uvedené právní kroky obhájit tím, že vládnoucího knížete jako hlavu cizího státu označuje za osobu německé národnosti.⁸ Následně v jí zahájených správních a soudních řízeních požaduje, aby soudní a správní orgány aplikovaly v neprospěch Stěžovatele vnitrostátní právní normu (Dekret), opravňující konfiskovat majetek osoby německé národnosti.
36. V souladu s obecně uznávanými zásadami mezinárodního práva, zvláště zásady svrchované rovnosti států, státní suverenity a nevměšování se do vnitřních záležitostí jiného státu, nepřísluší státu vyjadřovat se k národnosti hlavy jiného státu či ji hodnotit. O to více porušuje tyto zásady postup státu, který na základě takového hodnocení či určení národnosti hlavy cizího státu podává žaloby či podniká jiné právní kroky proti právním zájmům jiného suverenního státu.
37. Česká republika jako žalobce činí prostřednictvím Úřadu tyto právní kroky vůči Stěžovateli bez jeho vědomí a bez vědomí Lichtenštejnského knížectví, jakož i bez jakékoliv snahy řešit věc smírně. Takovýto postup státu vůči hlavě jiného státu, resp. majetku určeného mj. pro úhradu nákladů spojených s touto nejvyšší veřejnou ústavní funkcí jiného státu panujícím knížetem z Lichtenštejnu přitom zjevně odporuje diplomatickým zvyklostem a uzancím mezistátního styku. Mezi členskými státy EU/EEA jde o postup bezprecedentní, který nakonec nemohl nevyvolat oficiální protest vlády Lichtenštejnského knížectví.⁹
38. Uvedený postup ČR je dále v rozporu se základními zásadami mezinárodního práva kodifikovanými v Deklaraci o zásadách mezinárodního práva ohledně přátelských vztahů a spolupráci mezi státy (Rezoluce Valné hromady OSN č. 2625 (XXV) ze dne 24. října 1970 A/RES/25/2625 – „**Deklarace**“).
39. Podle základní zásady pokojného řešení sporů jsou státy povinny usilovat o včasné a spravedlivé řešení vzájemných sporů včetně jednání, mediace, rozhodčího řízení apod. Přes snahy Lichtenštejnské vlády však Česká republika nevyvinula žádné úsilí spor včasné a spravedlivě řešit. Řešení sporu před lokálním správním či soudním orgánem ČR podle názoru Stěžovatele není možné považovat za usilování o včasné a spravedlivé řešení sporu respektující zásadu svrchované rovnosti států ve smyslu aliney 2 a 5 uvedené zásady.

⁷ Prohlášení vlády/Ministerstva vnitra Lichtenštejnského knížectví ze dne 02.08.2018

⁸ Zůstavitel byl osobou lichtenštejnské národnosti a národně spolehlivá osoba, což žalobci prokázal (viz mj. dopis Národního výboru Velké Losiny, potvrzení Švýcarské konfederace v Praze ze dne 22. 12. 1945 a výslech Dr. Františka Svobody ohledně národní spolehlivosti zůstavitele a otce zůstavitele ze dne 8.11.1949)

⁹ Prohlášení Ministerstva zahraničních věcí Lichtenštejnského knížectví ze dne 26.08.1972

40. Podle základní zásady povinné spolupráce mezi státy v souladu s Chartou OSN (alinea 2, písm. b)) jsou státy mj. povinny vzájemně spolupracovat na šíření, respektování a účtě lidských právů a základním svobodám a na odstranění všech forem rasové diskriminace. Podle názoru Stěžovatele iniciace soudních a správních řízení a rozhodnutí Českou republikou před jejími vlastními orgány namířených proti Stěžovateli v důsledku národnosti Zůstavitele (navíc podvodně určené) tuto základní zásadu porušuje.

D. Zákaz diskriminace na základě národnosti

41. K tomu, aby vyhověly Žalobě České republiky proti Stěžovateli a zbavily Stěžovatele jeho postavení vlastníka zapsaného v katastru nemovitostí a potvrzeného soudy a správními orgány, aplikovaly soudy mezi roky 2014 a 2017 §1 odst. 1 písm. (a) Dekretu, který upravuje konfiskaci majetku na základě německé národnosti vlastníka. Domnělá německá národnost Knížete je nosným důvodem soudních rozhodnutí o vyhovění Žalobě.
42. Stěžovatel připomíná, že vždy bylo a je všeobecně známo, že Lichtenštejnský kníže je lichtenštejnské národnosti. Představa, že by hlava suverénního státu, Knížectví lichtenštejnského, a hlava Lichtenštejnského rodu byla jiné národnosti, představuje urážku jak pro Lichtenštejnského knížete, tak pro Lichtenštejnské knížectví. Tato představa odporuje zásadám svrchované rovnosti států a nevyměšování se do vnitřních záležitostí státu, tj. základním pilířům mezinárodního práva, podle kterých jsou státy povinny se zdržet zásahů do interních záležitostí ostatních států a jejich suverenity. Určovat národnost občanů cizího suverénního státu, nota bene hlavy státu, je zjevným porušením mezinárodního práva.
43. Kromě toho ČR porušila své povinnosti vyplývající z mezinárodněprávních úmluv o lidských právech, když v roce 2014 započala soudní řízení proti cizímu suverénovi z důvodu jeho údajné národnosti. Toto jednání ČR naplňuje znaky skutkové podstaty nejzávažnější podoby diskriminace, jmenovitě přímé diskriminace na základě národnosti. Tato podoba je po desítky let přísně zakázána všemi významnými mezinárodně právními úmluvami, jako je Úmluva, Mezinárodní úmluva OSN o zamezení všech podob rasové diskriminace ("Úmluva OSN"), Mezinárodní pakt o občanských a politických právech ("Pakt") a další.
44. Stěžovatel připomíná, že smluvní strany těchto mezinárodních smluv o lidských právech nejsou oprávněny uplatňovat jakákoliv diskriminační opatření, pokud nejsou ospravedlitelná.
45. Evropský soud pro lidská práva je ve své judikatuře mimořádně ostražitý ve vztahu k diskriminaci založené na rase či národnosti, konkrétně: *„žádný rozdíl v zacházení, který je založen výlučně nebo v rozhodujícím rozsahu na národnosti, nemůže být v současné demokratické společnosti, založené na principech pluralismu a respektu k ostatním kulturám, objektivně ospravedlněn“* (viz *Sejdić a Finci proti Bosně a Hercegovině* [Velký senát] [číslo stížnosti 27996/06 aa 34836/06], 22. prosince 2009, odst. 44; *Timishev proti Rusku* (č. stížnosti 55762/00 a 55974/00), 13. prosince 2005, odst. 58).
46. Ústavní stížností napadená soudní rozhodnutí, učiněná v letech 2014 až 2017, naplňují znaky rozdílného zacházení, založeného výlučně a rozhodujícím způsobem na údajné národnosti Knížete. Toto rozdílné zacházení vedlo v roce 2016 ke zbavení Stažovatele jeho

postavení vlastníka zapsaného v katastru nemovitostí a uznávaného soudními a správními orgány ČR. Tím došlo k porušení čl. 14 Úmluvy ve spojení s čl. 1 Protokolu č. 1, a dále ve spojení s čl. 6 odst. 1 Úmluvy, čl. 7 odst. 1 Úmluvy a čl. 13 Úmluvy.

47. Kromě toho Žaloba ČR, která je postavena na tvrzení, že Kníže je německé národnosti a která se dožaduje toho, aby soud vůči němu aplikoval výše odkazované přímo diskriminační ustanovení Dekretu, je sama o sobě a ve spojení s rozsudky českých soudů v rozporu s obecným zákazem diskriminace podle čl. 2 odst. 1, písm. (a) a (c) Úmluvy OSN, zákazem diskriminace v oblasti občanských práv podle článku 5 písm. (a), (b) a (d) alinea 5 a 6 Úmluvy OSN a povinností založenou čl. 6 Úmluvy OSN zajistit každému ochranu a prostředky nápravy proti jakémukoliv porušení lidských práv a základních svobod zaručených uvedenou úmluvou, a dále zajistit poskytnutí spravedlivého zadostiučinění či náhrady jakékoliv škody způsobené takovou diskriminací.
48. Konečně Stěžovatel uvádí, že Žaloba a další výše naříkané jednání ČR je z důvodů uvedených výše a v předcházejících podáních Stěžovatele v rozporu se zákazem diskriminace zakotveným v čl. 1 a čl. 3 odst. 1 a 2 Listiny.
49. Za významné Stěžovatel považuje to, že zatímco čl. 1 a čl. 3 odst. 1 Listiny upravují zákaz diskriminace, čl. 3 odst. 2 jej rozvádí, když stanoví, že každý má právo svobodně si určit svoji národnost. Čl. 24 Listiny pak doplňuje toto ustanovení, když zaručuje, že určení národnosti nesmí být nikomu k újmě.
50. V předmětné věci ČR postupovala v rozporu s uvedenými ustanoveními Listiny, když Úřad ze své vlastní iniciativy podal Žalobu proti Stěžovateli z důvodu Stěžovatelovy údajné národnosti. To proto, že ČR se v roce 2014 touto Žalobou začala ze své vlastní iniciativy nejen domáhat aplikace (a následně aplikovala) přímo diskriminačních ustanovení Dekretu proti Stěžovateli z důvodu jeho domnělé národnosti, ale zároveň – ze své vlastní iniciativy a proti vůli Stěžovatele – sama určila Stěžovatelovu národnost, aby získala důvod, o který Žalobu proti Stěžovateli opřela. Toto jednostranné určení národnosti Stěžovatele, použité následně jako jediný důvod Žaloby, jejímž cílem bylo zbavit Stěžovatele jeho postavení vlastníka Majetku zapsaného v katastru nemovitostí, potvrzeného a uznávaného soudními a správními orgány ČR a jiných zemí, představuje porušení práva svobodně určit svoji národnost, porušení zákazu, aby určení národnosti nebylo bráno k ničí újmě, a porušení zákazu diskriminace. Skutečnost, že jednostranné určení národnosti Stěžovateli ze strany ČR je zjevně nesprávné jen zvýrazňuje závažnost zásahu do shora uvedených práv zaručených Listinou shora pospaných postupem ČR.

E. Porušení principu rovnosti zbraní a práva být slyšen, porušení procesních záruk majetkových práv

51. Stěžovatel dále uvádí, že soudní řízení, které proti němu Česká republika zahájila před svými soudy Žalobou, neproběhlo v souladu se zásadou rovnosti stran ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy a čl. 36 odst. 1 Listiny. Uvedený princip zaručuje každé straně sporu uplatnit svůj

nárok před soudem a prokázat jej za podmínek, které ji neznevýhodňují oproti druhé straně.¹⁰

52. Soudy totiž provedly důkazy navržené ČR v Žalobě k prokázání Žalobního tvrzení o Stěžovatelově údajné německé národnosti. Na druhou stranu soudy nepřipustily žádné důkazy Stěžovatele, které by prokázaly, že Stěžovatel osobou německé národnosti nebyl. Učinily tak s odkazem na postulát obsažený ve stanovisku pléna Ústavního soudu sp. zn. ÚS Pl. 21/05 („Stanovisko“), dle kterého se nelze domáhat proti vlastníku zapsanému v katastru nemovitostí civilní žalobou určení vlastnictví k nemovitostem, které byly v době přijetí restitučních předpisů v moci státu. A to přesto, že Stěžovatel v procesu nikoho nežaloval, naopak to byl on, kdo byl dlouhodobě vlastníkem zapsaným v katastru nemovitostí, který byl předmětným soudním řízením v pozici žalovaného napadeného Žalobou České republiky.¹¹ Národnost Stěžovatele přitom byla klíčovou otázkou pro výsledek uvedeného řízení.
53. Tím byla Stěžovateli v uvedených řízeních před soudy odejmuta možnost vést svoji obranu proti Žalobě za stejných podmínek, jaké soudy poskytly České republice jako žalobci. Navíc tak uvedené soudy učinily s odkazem na zmíněný postulát uvedený ve Stanovisku, které ovšem na předmětnou věc nedopadá. Tento postup soudů je v rozporu se zásadou rovnosti stran před soudem, která tvoří součást práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy a čl. 36 Listiny, jak již bylo zmíněno dříve v ústavní stížnosti. Současně uvedený postup soudů naplňuje znaky skutkové podstaty porušení procesních záruk práva na majetek ve smyslu čl. 1 Protokolu č. 1, když byl Stěžovatel zmíněným postupem soudů zbaven jakékoliv smysluplné možnosti předestřít svoji věc, tj. bránit své postavení vlastníka, zapsaného v katastru nemovitostí a potvrzeného a uznaného soudními a správními orgány proti Žalobě ČR, před soudem majícím plnou (neomezenou) pravomoc posoudit všechny otázky skutkové i právní uvedené věci.
54. Stěžovatel odkazuje k podpoře svého podání zejména na dale uvedné důkazy, které jsou součástí spisu.

Důkazy:

1. Společné prohlášení ministra zahraničních věcí ČR a Lichtenštejnského knížectví ke vzájemným vztahům obou států ze dne 13. 01. 2009
2. Prohlášení vlády/Ministerstva vnitra Lichtenštejnského knížectví ze dne 26. 08. 1972 a 03. 08. 2017
3. Dopis Národního výboru Velké Losiny adresovaný správci velkostatku ve Velkých Losinách
4. Potvrzení švýcarského velvyslanectví v Praze o lichtenštejnské národnosti zůstavitele ze dne 22. 12. 1945

¹⁰ Rozsudek ESLP ve věci De Haes and Gijssels proti Belgii ze dne 24. 2. 1997, stížnost č. 19983/92.

¹¹ Jak Stěžovatel poukázal ve svých předchozích vyjádření, předmětná věc se nachází mimo aplikační rozsah Stanoviska. Stanovisko dopadá na civilní soudní řízení, ve kterých je – zjednodušeně řečeno – vedena žaloba na určení vlastnictví proti vlastníkům zapsaným v katastru nemovitostí. Nosné důvody Stanoviska spočívají v ochraně vlastníků nemovitostí zapsaných v katastru nemovitostí před žalobami na určení vlastnictví. V předmětné věci ovšem stát (žalobce) nebyl osobou zapsanou v katastru nemovitostí jako vlastník Majetku, když žalobu na určení vlastnictví proti Stěžovateli podal. Nebyl ani v procesním postavení žalovaného. Stát tedy nemohl být Stanoviskem chráněn. Jinými slovy, skutková stránka věci, relevantní právní normy a procesní situace v předmětné věci je odlišná od případu řešeného ve Stanovisku.

5. Sčítací list - Kopie (originál se možná nachází v Národním archivu v Praze)
6. Prezenční listina ohledně návštěv členů lichtenštejnského rodu na panství Velké Losiny z roku 1909 – k doložení rozdílnosti podpisu z této korespondence a podpisu na sčítacím listu
7. Zprávy hospodářského vedení z období mezi lety 1909 – 1917 pro knížete Aloise – k doložení rozdílnosti podpisu z této korespondence a podpisu na sčítacím listu
8. Dokument o obecných osobních záležitostech – přizpůsobení mezd v roce 1922 – k doložení rozdílnosti podpisu z této korespondence a podpisu na sčítacím listu

A dodatečně předložené důkazy:

9. Výslech Dr. Františka Svobody ohledně národní spolehlivosti Zůstavitele a otce zůstavitele ze dne 8.11.1949
10. Zpráva Okresního národního výboru v Olomouci o chování Zůstavitele vůči okupačním úřadům během druhé světové války

III. Návrh Stěžovatele

Z těchto důvodů Stěžovatel setrvává na svém návrhu a i nadále navrhuje, aby Ústavní soud (i) rozhodl, že byla porušena výše uvedená ustanovení Úmluvy a Listiny, (ii) zrušil napadená soudní rozhodnutí a (iii) vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání.

Z výše uvedených důvodů proto stěžovatel tedy i dále navrhuje, aby Ústavní soud rozhodl v předmětné věci nálezem takto:

„Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. dubna 2017, č. j. 22 Cdo 4705/2016-442, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. května 2016, č. j. 30 Co 86/2016 – 340 a rozsudek Okresního soudu Praha - východ ze dne 11. listopadu 2015, č. j. 20 C 70/2014-231 se zrušují, neboť jimi bylo porušeno právo Stěžovatele na spravedlivý proces zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy samostatně a ve spojení s čl. 13 Úmluvy, právo na ochranu vlastnictví a majetku zaručené čl. 11 Listiny a dále v čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě samostatně a ve spojení s čl. 13 Úmluvy, právo Stěžovatele nebýt diskriminován zaručené mu čl. 1 Listiny, čl. 3 odst. 1 a 2 Listiny, v čl. 14 Úmluvy ve spojení s čl. 6 odst. 1 Úmluvy, čl. 7 odst. 1 Úmluvy, čl. 13 Úmluvy a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě, a dále právo Stěžovatele zakotvené v čl. 2 odst. 1 písm. (a) a (c) Úmluvy OSN o zamezení všech podob rasové diskriminace, zákazem diskriminace v oblasti občanských práv podle článku 5 písm. (a), (b) a (d) alinea 5 a 6 Úmluvy OSN o zamezení všech podob rasové diskriminace, dále právo Stěžovatele založené povinností ČR dle čl. 6 Úmluvy OSN o zamezení všech podob rasové diskriminace, a dále právo Stěžovatele zaručené mu v čl. 3 odst. 2 Listiny a 24 Listiny.“

Dr. Erwin Hanslik MRICS
v plné moci
FÜRST VON LIECHTENSTEIN STIFTUNG